

Ovečky z dílny Františky Borkové

Smrt je začátkem věčného života.

Tímto nápisem dnes promlouvá sestra Františka sama. Svůj pohřeb měla dobře připravený, včetně parte a měla o něm své představy. Nebyly to však představy laciné posmrtné pompy, ale chtěla, aby její pohřeb byl oslavou víry.

Sestra Františka byla člověk mimořádně hluboké osobní víry. Člověk se s takovým darem nerodí,

není dán geny ani výchovou. Ač na víru svých rodičů vzpomínala velmi pěkně. V jejím životě dar hluboké osobní víry přišel současně s darem snášet kříž. Dalo by se říci, čím více člověk pociťovala tíhu kříže, tím více dostávala od Boha milost kříž nést.

Smrt je začátkem věčného života, hlásá dnes tímto nápisem paní milá paní Borková. Dalo by se tímto nápisem polemizovat, ale z jejího hlediska je velmi pravdivý. Proč?

Život věčný není pro křesťana něco jako budík, který se již nikdy nemusí natahovat, který tíká do nekonečna. Život věčný není něco jako stálé „furt“. Život věčný je pro křesťana bytostí, osobou. Život věčný je tím, který řekl: „Já jsem cesta, pravda a život.“ Život věčný je tím, který řekl: „Jsem, který jsem“. Je to bytost, které dávají nevěřící slovo Bůh. Pro Františku to nebyl „ten nějaký Pán Bůh“, ale milující Ježíš, Otec a Duch Svatý.

Hlavním tónem její víry bylo Boží milosrdenství. Velmi prosazovala ve farnosti pobožnost k Božímu milosrdenství. Vnímala Krista, jako toho, kdo jí dává všechno a sebe vnímala, jak tu, která mu není schopná dát odpověď bez zrádné sebelásky. Měla pravdivé poznání, byla realistkou: „Pro mě bude očištec milosrdenstvím“, říkala a já jsem ji odpovídal, „s očištcem se nespokojte, není pro vás, vy chtějte nebe, pro něj nás Bůh stvořil a Kristus vykoupil!“

Byl to kříž, který ji přivedl k Pánu. Byl to kříž, skrze který jí Pán dával sám sebe a posiloval ji. Jestliže kříž je znamením smrti, a jestliže se v kříži setkávala s Boží pomocí, potom ve smrti dostala toho, kdo posilu dával, samotného Boha. Potom smrt se pro ni skutečně stala začátkem věčného života, dostala ne jen nějakou útěchu a posilu, ale vešla v přítomnost Otce, Syna i Ducha Svatého samotného.

Její nezapomenutelné svědectví víry, doslova poslední kázání pro mě bylo při první mé návštěvě u ní v nemocnici: „Otče, co budete dělat, až se vrátíte z nemocnice domů?“ Cosi jsem zamulal, a ona rozhodně řekla: „Pamatujte si: první je Bůh, potom zase Bůh, pak ještě jednou Bůh a potom teprve to ostatní!“

Loučíme se s touto vzácnou ženou. Rozlučme se písní, kterou milovala a kterou si přála, aby každý znal.

Píseň č. 914 (celá).

